AFACEREA ADAM

de Györfi-Deák György

În redacţia „Hienei“ este îmbulzeală. Doi tineri în ţinută comodă, tip sport, aşteaptă, probabil, să-şi comande o sugestie. Ar putea recurge, cu o probabilitate asemănătoare, la o pasienţă. Angelusul nostru este un program specializat pe ştiri, el extrage din fişierele Daimon numai informaţiile ce răspund la „cele cinci dubluveuri“: **who, where, when, what, why?** (cine, unde, când, ce, de ce?)

O domnişoară trecută, fardată cu bidineaua, într-un combinezon de mătase cu motive florale în culori pastel, cu un şal cu franjuri înnodat în jurul zonei unde ar trebui să fie şoldurile, care probabil scrie poezii ocazionale sau, mai degrabă, posedă o versiune beta, publicitară, a unui versificator, o plictiseşte pe taciturna Lola. Se vede că-i este totuna cine o ascultă, după cum îi este totuna despre ce vorbeşte.

Lângă uşa biroului meu, blocat de Ina, „tătăroaica“ mea, ochi prelungi şi gură mare, viitoarea doamnă Gogagiu (nu ştiu cum va reuşi să mă îmbrobodească, dar asta va fi), mă aşteaptă o plevuşcă de bazar, unul dintre creierele-numai-muşchi în slujba marilor rechini. Dacă azi e 16 iunie, atunci e afacerea Adam. E omul lui Pompiliu Creţ, zis Gumilastic, finul lui Gică Colceriu, fratele şefului de cabinet de la ministerul industriilor. Face pe înfoiatul; dar numai cravata e de el. Aş putea să-mi trag un etaj din scandalul comenzilor de lenjerie pentru armată, după pilda iluştrilor predecesori interbelici, dar mă voi mulţumi să-mi triplez tirajul, restul, din câte ştiu, nu mă implică, nu mă priveşte.

- Fă-i o cafea, arunc peste umăr şi-mi şerpuiesc mâna prin garda lui, într-un gest aparent prietenos, de parcă l-aş cuprinde pe după umăr, în realitate o pârghie care-i forţează articulaţia. Se burzuluieşte reflex, dar îl împing înăuntru. E bine să ştie cine are iniţiativa în acest joc. Mai ales că e înarmat. Închid uşa:

- Stai jos. Şi ascultă!

Îmi aleg cuvintele, suntem cablaţi, dar s-ar putea să mai înregistreze şi alţii. Serviciul de informaţii şi-a activat alaltăieri cârtiţa, ne-a bruiat modemul şi apoi ne-a trimis trei aşa-zişi depanatori. Preventiv. Deşi Angelusul lor este o versiune

strategică. Mă mir că direcţia de informaţii a armatei n-a mişcat nimic în front, deşi, la urma urmei, este o afacere cu implicaţii politice. E posibil să fi reuşit să extragă toată informaţia despre acest caz şi să-şi fi încheiat documentarea. Sau, mai degrabă, sunt atât de discreţi încât, vorba ceea: nu le poţi dovedi decât profesionalismul. Oricum, oala e pe foc şi-a dat în clocot. În curând, dacă interesele o vor cere, unele cadre de conducere vor beneficia pe neaşteptate de o pensie nu tocmai binemeritată.

Gorila se înghesuie în fotoliu, nu înainte de a-şi holba ochii la tridimensionalul din spatele meu, unde o ceata de maimuţe ţăcăne extaziată la nişte maşini de scris. Reprezintă haosul iniţial, din care Daimonii, viruşii marilor reţele, creează structuri sintactice şi le depozitează pe unde apucă, oriunde găsesc o porţiune liberă de memorie. Din aceste gunoaie informaţionale răspândite de ei, un Angelus extrage tot ce este legat de un anumit subiect, crâmpeie ce pot fi ordonate cauzal în timp cu o anumită probabilitate.

- Poate că totuşi am ceva de spus, încearcă să rânjească cât mai convingător şi-şi descheie haina cu un gest larg, ca să-şi simtă argumentul forte mai la îndemână. Mutarea mea nu întârzie:

- Am obligaţia să te previn că tot ce discutăm va fi automat înregistrat. Deşi mă-ndoiesc să-mi folosească la ceva...

- Mizilic! Te dai grande, şefule (mă unge la suflet acest apelativ, îmi confirmă că deţin controlul situaţiei), dar adu-ţi aminte: fiecare şarpe năpârleşte odată!

Uite cum trec înţelepţii chinezi în nemurire!

- Dragule, ţi-ai greşit omul, eu nu colecţionez piei.

- Poate că alţii umblă să-ţi vadă pielea-ntinsă pe băţ, iar eu sunt singurul care pot să ţi-o salvez:

- Eşti amabil. Poţi să-mi spui de cine?

- Uite cum stau lucrurile: s-a aflat că te pregăteşti să porneşti o campanie de denigrare a forţelor armate ale ţării... - făcu o pauză strategică.

- Da? m-am prefăcut interesat.

- E păcat să faci jocul trădătorilor de ţară. Te ştiam un om cinstit, patriot. Ce-ţi veni să bălăcăreşti în noroi cinstea oştirii? Nu te-ai gândit că suntem înconjuraţi de duşmani care de-abia aşteaptă să profite de prima zâzanie?

- Şi?

- Ei, na, poftim! Eşti culmea! Ţara arde, sindicatele se foiesc, guvernul stă să pice, lumea a ieşit în stradă, iar dumneata mai torni şi gaz peste toate astea?

- Concret: ce doreşti?

- Spre binele tău, şefule, te sfătuiesc: lasă-i pe amărâţii aia în pace. Cum te lasă sufletul să distrugi temelia ţării?...

- ...să slăbeşti braţul ei înarmat... - îi ţin isonul, cu gândul la profitul obţinut prin substituirea elasticului de 12 mm lăţime cu unul pe jumătate de lat.

- Ce naiba? Îţi baţi joc de mine, şefule?

- Omule, lasă discursurile şi spune-mi verde în faţă ce ai de zis.

- Eu îţi vreau numai binele.

- Nu eşti singurul.

- Îmi eşti simpatic, şefule. Dă-l dracului de articol, ce-ţi trebuie o panama pe cap?

- Mă fereşte să fac insolaţie.

- Eşti un dur, şsefule. Nu uita: vorba dulce mult aduce.

I-a scăpat o păsărică. Prea devreme, dar treaba lor, puteau trimite un negociator mai bun. Profit de ocazie şi arunc plasa:

- Cam cât?

- Vai, şefule, dar aşa **NE** cunoşti? protestează amicul.

Prima regulă a presarului (lasă prostul să vorbească şi spune tot) şi-a dovedit valabilitatea.

- Vă ştiu prea bine, subliniez pluralul, şi pe tine, şi pe nea Gică.

Tresare şi priveşte speriat scrumiera de pe masă. Face un efort de gândire şi încearcă s-o dea pe glumă:

- Care gagică, şefule?

Scot cartea Destinului din mânecă:

- Mama Armată, căreia i-a păpat Naşul elasticul.

- Nu înţeleg.

Scot dintr-o mapă două xerocopii. Pe fiecare dintre ele am subliniat cu creionul roşu câteva rânduri. Prima este oferta care a surclasat pe ceilalţi potenţiali producători de efecte militare, în faţa unei comisii oneste, ce-a rămas convinsă că a ales cea mai trainică şi mai ieftină lenjerie pentru ostaşii ţării.

După câştigarea licitaţiei, cineva, şi pe baza predicţiilor furnizate de Angelus am ştiut unde să sap şi să găsesc dovezi, a schimbat unele foi.

Iată ce înseamnă să serveşti informaţia potrivită la momentul potrivit: faţa i s-a lungit până la pământ, gura i se mişcă spasmodic, n-are aer. Oare ce-ar zice dacă ar vedea titlul de pe pagina întâi: ARMATA ÎŞI PIERDE IZMENELE. Plus caricatura lui Pană, unde un soldat în tranşee, înarmat până în dinţi, ca un justiţiar de la Hollywood, îşi ţine cu mâinile chiloţii, să n-o ia la vale. Mă simt mândru, am exclusivitatea ştirii! Cei de la „Caţavencu“ vor muri de ciudă!

Ca un făcut, uşa se trânteşte de perete şi prin cadrul ei năvăleşte o cadră: Ina, tătăroaica. De la acest prost obicei i se trage renumele. Când intră undeva, parcă dau buzna tătarii. Vom avea trei copii împreună: doi băieţi, o fată, Mădălina, şi o sarcină molară. Probabilitatea acestei linii de evenimente depăşeşte 85%. Am analizat personal, în cel mai mare secret, informaţiile descoperite de Angelus, folosind o staţie tampon. După care le-am şters. O serie similară de informaţii ar putea apare, la capacităţile de stocare si vitezele de lucru actuale, abia peste vreo douăzeci de ani. Dar performanţele sistemelor cresc neîncetat, aşa că am fost nevoit să-mi iau câteva măsuri de prevedere în plus. Un pic de intimitate nu strică.

Oaspetele meu, stană de piatră. N-a reacţionat la intrarea Inei, un altul şi-ar fi dus mâna la subsuoară. Nu, nu-i un profesionist. Însă data viitoare îmi vor trimite unul. Nu mă tem. Din informaţiile adunate de Angelus rezultă că urmează o perioadă de înflorire a „Hienei“. Nu ştiu când voi muri şi nici nu mă interesează să aflu. Am lansat în reţea un alt soft, care şterge toate fişierele Daimon care mă implică, ceea ce începe să devină o practică obişnuită, spre bucuria gestionarilor de reţea. Nu ştiu cine a fost fanaticul care a creat viruşii producători de informaţie, în orice caz, cunoştea bine teoriile termodinamicii şi avea un crez: adevărul.

Şi eu cred în el, nimic nou sub soare: e cel mai rentabil lucru, din câte cunosc.